

"La meva música es pot escoltar arreu"

Adrià Puntí presenta el seu segon disc en solitari, 'L'hora del pati', que inclou catorze noves composicions, totes elles en català. El proper 18 de desembre tindrem l'oportunitat de sentir-lo en directe a la Sala Luz de Gas de Barcelona.

L'ex-líder d'Umpah-pah, Adrià Puntí, ens presenta un disc "d'estètica costumista i d'esperit molt més optimista, tot i que el títol sembli nostàlgic". *L'hora del pati* és el segon disc en l'ascendent carrera en solitari d'Adrià Puntí i ha estat produït pel mateix Puntí juntament amb Quimi Portet.

—*Què aporta de nou L'hora del pati?*

—És el meu segon CD i té un deix més optimista, no vol dir que hagi deixat de banda el torment perquè tinc una manera de fer les cançons en què hi és sempre, però trobo que en general ha sortit més optimista. Potser els temps han canviat... De fet, és la primera vegada que el títol té a veure amb el que explico. Altres vegades havia utilitzat el nom per divertir però no arrodonia el treball.

—*S'enyora de l'hora del pati? Creu que s'hauria d'instaurar obligatòriament en l'àmbit laboral?*

—Aquesta hora del pati no només és l'hora del pati de l'escola, sinó que es pot traslladar a altres àmbits, des del paleta, a la puta... que llavors seria l'hora de l'entrepà, l'hora del cigarret... A vegades en el treball no tens cap moment de descans. Crec que dóna bon rotllo. Descansar és primordial i això no ha de denotar vagueria, petits descans serveixen per treballar millor. També és veritat que les circumstàncies et fan fer hora del pati o no, però sempre que es pugui s'ha de fer perquè tomes a la feina amb moltes més ganes. Ho he comprovat a l'hora de fer discos. En discos anteriors no he tingut la possibilitat de fer hora del pati, perquè no teníem temps, no teníem diners i s'havia d'aprofitar qualsevol moment perquè treballaves en un estudi

que s'havia de pagar per hores. Això era una poca-soltada perquè, d'acord que no teníem temps, però a vegades cinc minuts haguessin servit. La feina sortia molt obsessiva, sense perspectiva. Aquest disc no ha estat així, ni amb la *Pepalallarga*, tampoc. Es nota un descans.

—*Quins sons ha anat a buscar per L'hora del pati? Es podria dir que té una sonoritat semblant a U2?*

—És una mica curiós el resultat perquè ens vam adonar tant el Quimi com jo que és un disc en què de guitarres elèctriques gairebé no n'hi ha, a diferència de *Pepalallarga*, on n'hi havia moltes més. Però el més curiós és que el resultat és tan rocker o més, hi ha molta fusta. Això demostra que a vegades una guitarra acústica és més rockera que la distorsió o electricitat. I això no ho hem buscat, sinó que ha estat fruit de la màgia del moment. Sempre deixem coses a l'atzar, a la improvisació del moment. Hi ha una feina calculada i a priori, però valorem molt el caire impressionista de la música. Sobre U2, jo he fet versions de temes d'aquest grup. Potser tenim una certa similitud en el timbre, però no és que em vulgui comparar amb el Bono, ja m'agradaria poder-ho fer! És un grup que he escoltat molt, igual que el David Bowie, The Cure, el Tom Waits...

"La música en català es queda ofegada i no surt d'aquí, no per l'idioma en si, sinó pels circuits, per la política de l'estructura musical d'aquí i de fora. Si aquí escoltem música en anglès per què no poden escoltar allà cançons en català?"

és qüestió de timbre de veu i del color. A més a més hem gravat amb una taula que els U2 també utilitzen i això ja fa que hi hagi una certa similitud. La cançó *Trans Mides* pel timbre de veu sembla U2 però a mi em sona més a David Bowie, és una de les meves preferides.

—*Què en queda, de l'Adrià Puntí dels Umpah-pah?*

—Queda i quedarà tota la vida, ha estat una època molt creativa, d'aprenentatge també. Si no hagués passat per Umpah-pah no faria el que faig ara. Hi ha molts bons records i sempre estarà present. També hi va haver moments durs, com tot. En aquest disc hi ha alguna cançó, que encara que està feta de forma diferent perquè ja no està el grup, pot recordar Umpah-pah, com per exemple *El veïnat*, que potser recorda el tipus de melodia i harmonia que utilitzàvem.

—Com es decideix deixar un grup i començar una etapa en solitari?

—És dur. Jo de fet volia seguir paral·lelament amb Umpah-pah, però la situació interna del grup no era favorable. De fet, teníem temps i material per fer-ho. Em va sorprendre molt la separació i ara no vull pecar d'innocent perquè ho intuïa. Veia que la situació no era la més adequada tot i que les coses ens anaven bé. I quan es va acabar jo tenia clar que seguiria. O sol o acompanyat, però seguiria.

—Es més possible fer una música diferent i més personal en solitari que en grup o això és només un tòpic?

—Sí, ser tu sol té uns avantatges però també uns inconvenients, tens més responsabilitat. Tot i que el que vaig tenir clar des del principi és que agafaria un productor. Vaig tenir la sort de conèixer en Quimi Portet i ja he fet dos discos amb ell i espero que hi hagi algun altre com a mínim. Treballes sol però amb un punt de suport molt ben posat. Sempre va bé que hi hagi alguna persona que s'ho miri des de fora. Sempre que he acabat un àlbum l'endemà mateix em poso a escriure cançons. Una teràpia per mi és posar-me a tocar. M'agafo aquesta feina com una maratón, no has de pensar de fer una correguda ràpida per arribar al final. Tot consisteix a anar fent i crec que és el sistema per a perdurar i a la llarga fer coses interessants.

—Ara que ja ha fet dos discos en solitari, com valora la nova etapa?

—La responsabilitat és d'un altre tipus. El primer, com que era la novetat feia més respecte. Ara ja hi ha una consolidació, s'ha fet amb més calma i això ha estat més positiu i es nota en el disc, més optimisme. Tot i que hi ha algunes cançons que ja podien haver estat al *Pepalallarga*, com "El sol solet fa ullades" o el "Paté de foie", que de fet era una de les candidates per a l'altre disc.

—Què pot fer un músic que canta en català per sortir de l'etiqueta globalitzadora de rock en català?

—De fet no has de partir de la premissa d'estar al marge. A més, les etiquetes són de la premsa, que ens van encabir a tots en el mateix sac, penso que no hi érem. L'únic que era igual era el fet idiomàtic, però les propostes eren molt diferents. Ens unia l'idioma i això té unes connotacions que a vegades són una mica problemàtiques. Jo sóc català, i m'encanta ser català, però penso que la música que faig es pot escoltar pertot arreu, i amb això no vull ser pedant. La música en català es queda ofegada i no

surt d'aquí, no per l'idioma en si, sinó pels circuits, per la política de l'estructura musical d'aquí i de fora. Si escoltem aquí música en anglès per què no poden escoltar allà en català? Però és una mica utòpic pensar que es pot aconseguir perquè hi ha uns passos a fer molt feixucs...

—Però a vegades dóna la sensació que tot està inventat...

—Sí, però aquesta sensació tota la vida ha existit i això demostra que no està tot inventat. Tothom parteix d'un punt i cal evolucionar des d'aquest punt. Si tens una identitat una mica ja ben feta, ja surt. Fer molts discos et dóna unes pistes, però l'estil ja existia el primer dia. Jo no crec que hagi canviat, potser s'ha perfeccionat però ja el portava el primer dia. És com anar en bicicleta, les primeres pedalades costen però el teu tarannà ja hi és. Agradarà o no, però quan gravo és perquè n'estic convençut, parteixo que a mi m'agrada.

Adrià Puntí, l'ex-líder d'Umpah-pah, treu el seu segon disc en solitari. El seu primer single, 'Sota una col', evoca records d'infantesa amb una qualitat acústica extraordinària, i compta amb la col·laboració de Pedro Javier González.

Bea Cabezas